

LA TUIES

—T'he dit mil vegades que no vui que vagis sola al cine.
—Però, papà, si no hi estic mai, de sola!

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se puede

Algunas noticias y otras hierbas

Dice "El Diluvio":

"Se le lleva la mujer."

Asencio García comparció ante el Juzgado, denunciando que un realquilado que tenía en la casa ha desaparecido, junto con la esposa del denunciante y llevándose, además, 60 pesetas.

Dijo el denunciante haber recibido una carta fechada en Tarragona y en la que los denunciados le dan todo género de excusas por su acción."

¿Se le lleva la mujer y le dá excusas? Entonces, ¿quién es el perjudicado? El que se ha llevado a la mujer o el marido? Nosotros nos inclinariamos a creer que es el primero.

***

Esta es del "Heraldo de Madrid":

"Las habas transmiten una enfermedad"

Santander, 1. — De Cabezón de la Sal ha regresado el inspector provincial de Sanidad, que fué allí a enterarse de la enfermedad que sufren cuantos tuvieron en sus manos habas importadas de un puerto de Andalucía.

Se trata de legumbres secas parasitadas por un arácnido que produce una enfermedad de la piel denominada cariosis del grano. Esta enfermedad ha sido causa de muchas epidemias, especialmente en Italia; pero hasta ahora ha revestido caracteres leves."

Hace ya muchos años que está demostrado que las habas transmiten una porción de enfermedades.

He aquí un telegrama que tiene más miga que un pan de tres kilos:

"Una joven que hace ferrosísimas protestas de feminismo"

Saint Raphael. — Una jovencita que estaba sentada en la playa, sonriendo a los juegos de sus niños, fué interrogada por un señor que se creyó en el caso de preguntarla quién era el papá de aquellos niños tan monos.

La mujer, levantando orgullosamente la cabeza hacia el importuno, respondió:

— Mis hijos no tienen más padre que el que les dá mi capricho. No son más que míos, y nada más que para mí. Tengo una joyería que dirijo yo misma, y no tengo ninguna necesidad de un hombre que me coma mis ganancias y complique mi trabajo. No me he casado nunca, ni me casaré jamás.

— ¿Entonces, estos niños?

— Son accidentes. Y la joven dirigió una mirada amorosa a los graciosos "accidentes" que correteaban a su alrededor."

¡Que lástima que Saint Raphael se halle tan lejos de Barcelona!

***

Esta es del "Noticiero" siempre con el debido respeto:

"Auto alcanzado por un tranvía. — Dos heridos."

En el desvío de la calle de Menéndez y Pelayo un tranvía de la línea de Lauria alcanzó esta tarde a un auto, produciéndole

grandes averías. Resultaron con erosiones y contusiones en diferentes partes del cuerpo Fernando García Massó, de 44 años, y Concepción Masía Dueñas, de 33, que iban en el referido auto, que era un taxis de alquiler."

Si el señor Carrasco nos enseña un taxis que no sea de alquiler, prométemos comprárselo, aunque sea un "Rolls Royce"

*****

ANIMALADAS INEDITAS

¿En qué se parece un estanco a una pajarería?
 En que tiene canarios.

¿Y un encaje a la radio-telefonía?
 En que tiene ondas.

¿Y los autos de lujo a las chicas de casa la Brígida?
 En que están muy bien de ruedas.

¿Y una menor a un reloj de pared?
 En que se corre con el dedo.

¿En qué se diferencia Cambó de una mujer alegre?

Yo no lo acierto. Sólo sé que a Cambó le pasan muchas cosas por la cabeza...

¿Y en qué se parece una señora de aquellas que no está buena de salud y sigue trabajando, a un buen torero?
 En que mata recibiendo.

¿Por qué las mujeres alegres son muy aficionadas a los juegos de azar? (De los otros, callo).

Porque todas tienen varias combinaciones.

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia
 Santpere--Bergés
 Primera actriu:
 Asumpció Casals
 Exit colossal
 de

CINC MILIONS PEL QUI S'HI TROVI

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits
 Tothom ha d'anar a veure
NOT-YET
 PAS ENCORE —
 TODAVIA NO —
 ENCORE NO —

ROXANA

la millor obra del mestre
 LUNA

Direcció artística:
 Manuel Sugañes

TEATRE NOU

EXIT COLOSSAL
CHARIVARI

Cada nit
CHARIVARI

Redacció i Administració: Bon de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

blació de la veïna República, hauria mimvat considerablement.

Això ens recorda el cas d'aquella noia que va quedar embarassada i a la qual sa mare preguntava:

—Però, qui ha sigut el que t'ha fet aquesta malifeta?

I la nena, plorosa, contestava, baixant els ulls:

—L'Anuari Bailly-Bailliére...

Les llunes del Còmic

La igualtat

SENTIT a la Rambla, en sortir del "Capitol Cinema":

—Senyoreta...! Una gràcia de caritat. Porto els pantalons oberts de dalt a baix!

—Ai, bon home! Jo també!

Un que tenia feina

A la ciutat de la Llum, un subjecte va sapiguer que la dona l'enganyava. I va començar a fer una estocinada, matant primer a ella, després a un dels seus amants, després a un altre i ferint a un tercer. Sortosament, quan es preparava a atacar al que feia el número quatre, la policia el va detenir.

Segons va dir el prefecte de París al senyor Rufasta, si aquest home arriba a tirar endavant la seva tasca venjadora, a aquestes hores, la po-

AL Còmic no en tenien prou amb els plens que els hi proporcionava el "Not Yet", i en Manolo Sugranyes, que és un argent viu que mai està quiet, ha reforçat el programa amb la magnífica obra "Roxana" que ha estat una bogeria d'èxit.

Es el que deia un dels concurrents assidus parlant del mestre Luna:

—En aquest teatre s'hi pot venir perquè mai en surts defraudat: quan no t'ensenyen les "llunes de les "girls", que son veritables obres mestres, t'ensenyen les obres del mestre Luna, tan agradables com les obres mestres de les "girls".

Punts de vista

MOLT a prop de Barcelona té una magnífica propietat el nostre amic Vallès. Com que en Vallès es bon xicot, no s'enfadarà perquè con-

tem aquesta anècdota, que té molta gràcia.

En Vallès té un conegut de cafè que fa poc es va construir, davant de la seva propietat, una modesta caseta de camp.

Així que fou acabada, va invitar a en Vallès a veure-la.

—Què et sembla? — li va preguntar.

—Home! Que vols que et digui! Es una cosa modesteta però està bé...

—Modesteta? Què vols dir, modesteta? Aquí on la veus, té molt més bona vista que la teva!

—Més bona vista? Què dius, ara?

—Naturalment! Des de la teva finca, només es veu la meua humil caseta, mentre que, des d'aquesta, es veu la teua magnífica propietat...

L'Hortolà de Sant Boi

AMOR LLUNYA

EN Rafelet Llopis, ha fet una nova coneixença en el cinema. Una dona espaterrant que està vorejant els trenta cinc anys i que mareja només de mirar-la.

Però la conquesta es presenta un xic difícil. La veineta de seient d'en Rafelet és molt carinyosa conversant, però cada vegada que ell allarga la mà, ella li torna a treure discretament.

En Rafelet no s'atreveix a enfocar la qüestió delicada. Tem un fracàs i el tem més que pel ridícol, per la formosor de la dama que lamentaria molt d'enutjar.

S'acaba la sessió i en Rafelet demana tímida-ment permís per acompanyar-la.

—Si em promets ésser bon minyó...

—Li juro!

Parlant baix, i molt a prop l'un de l'altre, en-raonen de coses banals.

—Viu molt lluny, vostè, senyora?

—Al carrer de Rosselló.

En Rafelet respira. Tot just són a la Gran-via. Hi ha temps per tot!

—Vostè deu ésser soltera, veritat?

—No senyor.

—Vídua?

—No senyor: sóc casada i ben casada.

En Rafelet arrufa el nas. No li agraden els compromisos.

—Separada del marit?

—Sí, senyor: ja fa set anys. Però ens estimem molt. M'escriu unes cartes...!

—Ah, és fora d'ací?

—Sí, senyor: A Amèrica.

En Rafelet respira i agafa el braç de l'opulenta dama. Ella s'aparta un xic temerosa. Ell no s'atreveix a insistir.

—Deurà tornar aviat el seu marit, veritat?

—No, senyor, no: interessos importants no el deixen moure d'Amèrica. Cregui que és un sofrir estar separats! Ens estimem tant!

—I per què no se'n va vostè a Amèrica a reunir-se amb ell, si tant l'estima?

—Si no fos per la canalla...!

—Ah, tenen descendència?

—Sí senyor, dos nens molt bufons.

—Deuen ésser molt grandets, ja...

—Ca, no ho cregui: el més gran té tres anys.

En Rafelet fa comptes mentalment i en dos segons resol un problema de càlcul. La nit és fosca. Han arribat al carrer de València cantonada a Bruc. No es veu una ànima per aquells voltants. En Rafelet ja no s'hi pensa més. En el silenci se sent un xec estrident. No és cap bufetada: és un petó. Després un altre i un altre i encara un altre...

En acomiadar-se de la seva magnífica conquesta, en Rafelet diu senzillament:

—Estic convençut que a aquest pas, trigaràs molt de temps a anar-te'n a Amèrica.

Ella somriu com una boja. Ell li clava un pessic i en anar-se'n remarca dolçament:

Demà a les deu al Kursaal... *Vanda Rhot*

—Creguim, Rosalia, que vostè i jo seriem molt feliços...

—Què vol que li digui... A mi em fa por que no més en seria vostè...

Novel·la de bons y mals costums

Capítol sisè

—Septimània, 120 — indicà l'Ernest, i febrilment, nerviosament saltà dins del taxi.

S'ho havia pensat millor. No aniria a pendre el te amb la dona d'en Vicens. Ni podia exposar-se a què el seu amic el trobés a casa seva per qualsevolga coincidència, ni es sentia amb prou forces per acabar l'entrevista en el moment que les circumstàncies ho aconsellessin. Havia endevinat en la dona del seu amic un temperament tortuós i dominador i temia que la sessió s'allargués més de lo lògic i natural exposant-se a un disgust seriós amb la seva Merceneta. No; una cosa era acceptar un flirt sense posar-hi més que la molèstia d'obrir els llavis per saborejar-ne el seu regust agre-dolç i una altra molt diferent escatimar a la seva muller res de lo que en dret li pertanyia. Es tan senzill convertir un te, en aperitiu d'un sopar...!

Resultament: lo millor, lo més encertat, era que es trobessin a mitja tarda fora del domicili conjugal i així, més lliurement, menys cohibit, podria esgairar els obstacles que la Flora, la muller d'en Vicens li aniria posant per inquirir detalls dels especialíssims negocis del seu marit o per iniciar-ne un entre ella i ell, ja que aquestes eren les característiques que semblava havia de tenir l'entrevista.

Parà l'auto i l'Ernest d'un salt es va plantar davant de la reixa del jardí. S'arreglà instintivament la corbata i el berret i pegà estrebada a la cadena del trucador de campanetes.

La Bertina, féu un gest d'agradable sorpresa en veure'l; travessà amb lleugeresa plena de coqueteries el jardí quina arena resseca cruixia al seu pas diminut i precipitat i el va fer passar al rebedor.

—Donya Flora?

—No hi és, senyoret... però no pot tardar. Si vol esperar-la.

Donant per acceptada l'invitació, obrí la porta d'una saleta d'espera, saludà afablement a l'Ernest i després de un "Em permeterà, veritat?", desaparegué deixant la porta ajustada.

Mil pensaments bullien en el cervell de l'Ernest. Estava descentrat, fora d'ell. Com si una buidor de vèrtig li enterbolís el seny i li fes perdre aquella visió clara de la vida i de les coses, que havia estat sempre la determinant del seu temperament i la guia dels seus actes. Trepitjava terrenys completament desconeguts per a ell i temia no sortir del tot bé de l'arriscada aventura en què l'havia ficat la petulància agressiva del seu amic.

Era la saleta d'espera una habitació reduïda, clara i plena de feminitat. Una cretona diumengera i de colors llampants i cridaners, dosellava les parets, rematades en el sòcol, per una atrevida franja d'un taronja vivíssim i en el sostre per unes motilures rococó, de tons rosats amb pinzellades dorades. Cadires volants, fragilíssimes i graciosament curvades, donaven a la saleta un aire Lluís XV, propici a les converses galanes i picardioses. En un dels panys de paret, una magnífica otomana de vellut rosa i vius blau de cel, recordava un "boudoir" de soltera moderna, delicada i sentimental. En un dels seus angles es destacava un coixí blanquíssim, orlat de puntes de Malines. Era l'antítesis de l'altra saleta que ell coneixia. En aquella tot era tortuós, malaltig, propici als refinaments més perversos. En aquesta, dintre d'un aire suaument sensual, es respirava un ambient madrigalesc, evocador dels salons de Versalles amb *panneaux* pastorils de Boucher, Watteau i Fragonard. Eren les dues sensualitats que s'han definit en els anys de l'amor amb dos noms

immortals: Bòrgia i Pompadour, i que en els nostres dies es determinen amb la bata folgada, ampulosa i casolana i la païama viciosa, insexuada, plena de turbulentes incitacions al marge del pecat sublim.

Unes aquarel·les lluminoses, valentes de color i de línies fines i delicades, varen cridar la seva atenció. S'hi apropà per examinar-les. Firmes franceses: Millière, Herouard, Fabiano. Originals, naturalment, res de cromos retallats de revistes i posats en *passé-partout*. Dones magnífiques, superbes. La que més amb lligacama. La majoria gloriosament núes, amb aquella nuesa ingènua, graciosa, femenina, elegant, que la dona francesa ha sapigut conservar, com una flor delicada, herència dels tres Lluisos dignes de dir-se'n. A França és repudiada instintivament la pornografia, perquè, lliure i sense trabes la frivolitat, ha pogut refinar-se, embellir-se, exaltar-se, en un desig de superació, noble i desinvolt que l'omplena de gràcia i li treu el regust de carnassa de majordona.

—Li agraden, senyoret? — preguntà la Bertina, dreta darrera d'ell, i a una distància molt poc respectable per cert o potser seria millor que diguessim sense ni un borrall de respecte.

—Formoses, formosíssimes... Com... com tot el d'aquesta casa — respongué l'Ernest amb una veu que denotava la seva emoció.

—Tenen molt bon gust els senyorets, veritat?

—Exquisit. Fins... fins en els detalls més insignificants, s'endevina la seva cura i el seu refinament aristocràtic. No en va, tan ell com ella, han tingut la sort de néixer en breçol d'or...

—De totes maneres, la formosura i el bon gust, res tenen que veure amb el neixement... No li sembla?

Se'l quedà mirant fixament, imperturbable, temptadora.

—Sí... és clar... naturalment... — respongué ell apartant la vista acobardit.

La Bertina, l'exigia, però l'elogi personal a les se-

ves gràcies, no floria en els llavis de l'Ernest.

I, certament, que estava emboïgidora la xicoteta!

Amarat el seu cos amb un flascó sencer d'essència de tarongina, marejava de tan olorós. Curta i cenyida la faldilleta, s'arrapava a la seva carn, com un bandatge barnissat. Brevíssim el coquetó devantalet, s'endinzava violentment en la voluptuositat de les ingles. Justa i escotada la bruseta de satí negre, filetejada amb un voraviu de punta blanquíssima, exaltava la tensió dels seus pits ubèrrims, desbordants com corns de l'abundància. Xarolats els alts i primorosos xapins, deixaven rebrotar, joganers, dos coixinets de carn per els seus escots. Blanques, d'un blanc de llet, les sedoses mitges convidaven a la carícia lenta, adormidora... Res quedava ocult de la seva meravellosa arquitectura, fonament abarrocada. El vestit era una nova pell plena de tornasols, que feien resaltar les seves armòniques carnositats oscil·lantes com onades.

L'Ernest no s'atrevia a mirar-la. Sentia que les cames li trontollaven, que el cervell li giravoltava i que els ulls anhelaven, copdiciosos, l'encant de la contemplació d'aquell resúm de bel·leses fetes carn.

—Per què no s'assenta, senyoret? — indicà ella servicial i carinyosa.

—Moltes gràcies.

I ho feu, plè de temors, com un colegial davant del professor, al caire mateix d'una de les diminutes cadidres.

Ella l'imità, despreocupada, deixant-se caure displícen en un butacó, davant per davant de l'Ernest. Encavallà una cama damunt de l'altre en un revolt ple de gràcia que deixà al viu per un moment la càlida pinzellada d'una lligacama vermella, i deixà que l'apocat visitant contemplés la glòria de les seves pantorrilles, mórbides, ventrudes, fortes com columnes solomòniques...

LAURA BRUNET

(Seguirà)

—Es així com se fa Toni?

—Sí, dona, tal com t'he ensenyat suara...

LA NOVA PENELOPE

NO la coneixeu l'història de la senyora Penèlope? Oh, és una cosa molt sèria que ara ja no s'estila. Figureu-vos que era una bona noia d'Esparta casada amb Ulises i a la que tots els jovincels d'Itaca, poble del qual n'era rei el seu senyor, li buscaven el "quento" mentre el seu marit repartia estacades per aquests mòns de Déu i entrava a Troia a sang i a foc. Doncs bé, Penèlope, que era una dona de sa casa i no estava per brocs petits ni grossos, va prometre als seus pretendents que s'hi deixaria arribar quan hagués acabat una samarra que estava fent per el seu marit. I sabeu com se les va arreglar per no haver de complir la paraula? Doncs de nit escorria els punts de la samarra que havia fet durant el dia i així la samarra no va quedar llesta fins el dia que va tornar el seu marit després d'haver fet una bona estocinada de troians, que el senyor Homer es va cuidar de posar en un romanso que se'n diu la Ilíada.

Doncs donya Berta de Capentelles, marquesa de les Punxales, era una mena de Penèlope. Figureu-vos que es passava tot el sant dia resant i amb el breviari a la mà, causant l'admiració de tots els que no la coneixien gaire a fons, que eren ben pocs per cert.

Aquest dia un jove baró deia a un gat vell de la casa, mentre s'atipaven com uns lladres en el bufet en una festa de caritat que la marquesa havia donat:

—Quina dona, marquès, quina dona! Es capaç de fer girar el cap a un soldat de plom! Quina llàstima que sigui tan recatada! Que en fariem de coses si ella volgués!

L'interpel·lat, que ja havem dit que era un gat vell, agafà un altre panaxé, begué la dotzava copa de xampany i contestà lentament:

—No vos hi atreviu, baronet?

—Impossible! Si tot el dia està resant i amb el breviari a la mà!

—I això vos espanta? No sigueu tímid, baró, no sigueu tímid! La marquesa és com Penèlope, sabeu? desfà de dia el que ha fet durant la nit!

Floridor

LA MINYONA NOVA

LA senyora Carme ha llogat una minyona que li han enviat de l'agència. Sembla espavillada i la senyora que ha de sortir a fer unes quantes compres, se l'emporta amb ella. En tornar a casa, la senyora obra la porta i en-

tra al pis, però la minyona es queda fora de l'escala i abocada a la barana.

—Què fas aquí parada? — li pregunta la senyora Carme.

—Què vol que hi faci, senyora? Mirar a veure si havem fet sort i ens segueix algú.

No cal pas dir que la minyona va ésser despedida punt en blanc.

K. K. Huet

—Es inútil, per més que rumi-ho, no hi sé trobar la solució: si dic que sí a l'Albert, faré un tort al meu marit i si li dic que no, l'Albert tindrà un gran disgust. Decididament, jo no vull que'l pobre Albert es disgusti!

ELS MESTRES DE L'AMOR

El Promés

de Norat Brunel

A la fi, la senyora Llúcia, havia accedit a rebre el jove Lluís Monval. Però, quanta paciència, quanta diplomàcia hagué de posar en joc la Carmina per lograr-ho! I és que la senyora Llúcia, és una dona d'aquestes muntades a l'antiga, molt a l'antiga! Figureu-vos que es va casar l'any setanta! Ja veieu si ho és de muntada a l'antiga! Per fer-vos un retrat ràpid i complet, únicament vos diré que tota la vida ha estat fidel al seu marit: un fenomen ja vos ho diré. No ha anat mai al ball. Mai no ha llegit una novel·la. I si bé és veritat que va tenir un nen, vos puc jurar que ni ella mateixa sap com va anar el com del què de la cosa. Res: expansions del seu difunt marit, que ella suportava resignada.

El seu fill es va casar i es va morir. La seva nora també. I d'ells dos en va sortir un clavell roig i olorós que es deia Carmina. La Carmina, ara, té ja vint anys i està perdudament enamorada. Però la senyora Llúcia s'havia proposat educar a la seva neta dins dels més austers principis, i ho havia lograt. Era un àngel, un veritable àngel.

No obstant, amb tot i la seva angelical innocència, el dia que va complir els divuit anys, va sentir, en algun lloc, o millor dit: en tota ella, una mena de frisança i de picoreta que procurava calmar en la solitud de les nits, amb procediments que no sabia pas com explicar-vos. Desgraciadament aquests calmants no li foren suficients. Llavors va desitjar un marit.

Generalment, quan una noia jove sent ganes de marit, de seguida se li acudeix un procediment per trobar-lo: anar al cine, o als tes dançants. No falla. Al primer xarleston, comencen a conèixer i al segon black-bottom, ja saben, tan ell com ella

si es convenen mutuament. Per aquestes coses, no cal pas pendre gaires mides. Després, ve alló de convidar-la ell a pendre alguna cosa assentats a la tauleta del recó. Segueixen de seguida, les sortidetes al camp i els tendres comiats al replà de l'escala. No es fan esperar els dolços petonets, les estretes abraçades, l'ai què tinc que no sé què tinc i l'esverament general de les llurs famílies. Llavors, es despatxen uns papers, s'encarreguen vestits a propòsit, s'avisen al senyor rector de la parròquia, es casen, passen la turbulenta primera nit, que quasi mai és la primera, s'estimen, saborejen les

dolçures de la lluna de mel, es posen banyes, i vel's-i-aquí... Una cosa perfectament organitzada, en una paraula.

Però, si, aneu-li a parlar de tes dançants a la senyora Llúcia! La Carmina, doncs, ha hagut de cercar el seu futur marit els diumenges a missa de dotze. Vint diumenges li han estat necessaris per trobar-lo! El va descobrir apoiat en una columna gòtica. Un jove alt, ben plantat. De seguida, amb un bon cop d'ull, li va semblar que li convenia. Era un galant minyó; cal confessar-ho.

El sisé diumenge canviaren l'aigua beneita, amb un ingenu

—I no podria venir el seu marit a cobrar el compte de l'estiueig?

—Ca, barret! Ja estic massa escarmentada dels altres anys!

—Vostès no han sentit parlar mai de la nostàlgia? Doncs jo ara voldria tenir una nostàlgia ben grossa i així potser em passaria aquest ne-
guit que em té tota nerviosa.

tremolor de mans. El que feia catorze, s'apretaren la mà i somrigueren tots vermells. Quan ne feia divuit, el jove alt i ben plantat, va deixar lliscar una carteta diminuta i perfumada en les mans de la Carmina.

Important: la senyora Llúcia és tan curta de vista que no distingeix un ase d'una somera en quells moments especials que és tan senzill distingir-los. I sort en tingueren els dos enamorats d'aquesta miopia! Sense ella, al menys haurien necessitat cent diumenges per arribar a lligar el seu tendre idili.

Aviat, la Carmina, sapigué que el jove alt i ben plantat, es deia

Lluís Monval, que era empleat de banca, que guanyava un bon sou, que no tenia pares, i que l'estimava des del primer dia que la va veure. Tot això li explicava ell en la carta diminuta i perfumada.

El diumenge següent, va ésser ella qui va deixar un sobre diminut i coquetó en les mans d'ell.

I des d'aquell moment, la picor i la frisança de la Carmina començaren a créixer. Tant i tant creixeren, que ella ja no sabia què fer-se. Res hi valia. Com més hi feia, més hi perdia.

Llavors va confessar els seus amors a la senyora Llúcia.

—On l'has conegut?

—A missa, "iaia". Jo crec que Déu, el bon Déu me l'ha enviat!

Ploraren una miqueta. Aquestes coses sempre enterneixen.

La senyora Llúcia es va informar. Era un jove com cal. Moderat, treballador, carinyós i bon creient. Una perla, una veritable perla.

I la perla va quedar autoritzada per acudir als inefables festetjos que sols es frueixen una vegada a la vida.

Això, sí: la senyora Llúcia no els deixava mai sols. Sentats al menjador, feia saltar les seves agulles mitjeres amb una agilitat incomprendible a la seva edat i entretant, els dos promesos festejaven. Era un festeig suau, quiet, sense paraules. La senyora Llúcia amb prou feines els veia. Que quietets! — pensava —. Són dos colominets que encara duen el borrisol!

Veieu?, doncs no anava equivocada en parlar de borrisol! En Lluiset, tenia dolçament abraçada amb el braç dret la cintura de la Carmina, mentres l'esquer s'havia perdut per entre els plecs de la faldilla. El què hi feia el braç esquer per aquells indrets, no m'atreveixo a dir-vos-ho perquè hi podria haver roba estesa. De totes maneres, si no encertes a endevinar-ho, lectora estimada, fes tú mateixa una prova i ho sabràs: deixa que la mà trèmola d'un jove alt i ben plantat, s'escorri enfebrida per entre puntes i teles fines. Allavors sabràs exacte el què feia el braç esquer d'en Lluís Monval entre les cames de la Carmina.

En un d'aquests moments plens de delícia, la senyora Llúcia atura les seves inquietes agulles, es treu les ulleres, les eixuga i pregunta carinyosa:

—L'estimes força a la Carmina, Lluís?

—Ah, senyora — respón ell, amb veu plena de tremolors — si vostè sabés... si podés suposar el què el meu cor sent en aquests moments...!

—Sí, sí — fa la senyora Llú-

cia reprenent la tasca — ja ho sé, ja, que tú ets dels que tens el cor a la mà!

Voleu creure que en Lluís tragué ràpidament el braç de on el tenia, temerós de què la senyora Llúcia hi veiés més del què ell es pensava?

Adaptació de

LAURA BRUNET

COSTUMS MODERNS

INDOLENTMENT estirada damunt de la chaise-longue, Ernestina conversa amb la seva amiga Isabel.

—Per cert, noia, que ahir el meu marit em va sorprendre amb en Puig, en plena comèdia de l'amor.

—De debó? I com va acabar la cosa?

—No va passar res: per ésser la primera vegada que em des-torbava, el vareig perdonar...!

Vanda Rhota

GALANERIA

—Cregui, Ernest, que estic desesperada: tres anys de casada i no he pogut tenir cap nen.

—Em permet que n'hi ofereixi un, senyora?

UN CONTE BRITANIC

AIXI com nosaltres exportem ballarines, bandolers, torejadors i lligacames amb navalles, els anglesos exporten flema. I perquè veieu que la seva flema és de qualitat inmillorable, com la mandra d'en Fontdevila, aquí vos en donem una mostra.

Tres fills de la rossa Albió, estàn assentats a l'Excelsior prenent whisky. Davant mateix, sola en una tauleta, hi ha una dona espaterrant d'aquestes que esperen i no saben ben bé a quí.

—Oh, una muquer admirable! — exclama un dels místers.

Passa un quart i un altre míster respón:

—Sí: admirable y piramidal!

Passa mitja hora i el darrer comenta:

—Yes: admirable, piramidal y hermosa! Pero no nos ha sido presentada para hablar de cosas amorosas...

A una tauleta del costat hi ha un dels nostres

habituaats i empipat de sentir aquella conversa tan animada, s'alça, es planta davant de la tauleta de la senyora i li diu:

—Anem, xava?

Cal aclarir que el nostre habituat era la primera volta que es topava amb aquella dona esplèndida.

Míster Yosh

UN BON CONCELL

EN Tomàs i en Lluís, estàn assentats prenent el vermut. Fa un vent de mil diables. En Tomàs diu malhumorat:

—Quin vent més empipador! Es capaç d'arren-car les banyes d'un bou!

—Apretat fort el berret, noi! — exclama en Lluís, sense ni adonar-se de la bestiesa que ha acabat de dir.

Co-16

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'èxi!

LLIÇO DE GRAMATICA

EL mestre explica els verbs als deixebles. A veure si sabreu dir-me quines persones intervenen en el temps que ara conjugaré. No olvideu que "jo" és primera persona i "tu" segona persona. A veure, doncs: "Jo t'estimo, tu m'estimes". Quines persones són les que intervenen en aquest verb, Miquelet?

En Miquelet: — El papà i la raspa de casa!

Dida Roth

HONRADESA ARTISTICA

EN Cardona arriba al taller del seu amic Gausacs i el troba desesperat.

— Què tens, què et passa? — li pregunta aquest en veure que no treballa.

— Que no puc acabar el meu quadro "Virginitat"!

— I això, per què?

— Perquè ahir ens varem començar a enredar amb la model, d'una cosa en va venir un altra, i ara ja no em serveix per la meua obra!

— I per això t'hi amoines? Tira home tira! Doncs com t'ho arreglaries per pintar un quadro de les onze mil verges? Que no comprens que no hi hauria prous models en tot el món...!

Raff Hael

UN CAS EXCEPCIONAL

EN Joanet estava com si veiés visions. Feia cinc mesos que s'havia casat i la seva senyora ja l'havia obsequiat amb un marrec.

El xicot, nedant en un mar de confusions, va córrer a casa d'un metge.

— Miri, doctor — li digué —, em passa això. És possible que als cinc mesos de casat la meua senyora tingui ja una criatura?

El metge rumià un moment i després respongué:

— Sí, senyor, és possible, i no solament possible, sino que fins és freqüentíssim. Però, veu? Hi ha una aventatge: això no més li passarà amb el primer. Els demés, tots vindran dins del seu temps normal...

F. i K. Mela.

APROFITANT LES OCASIONS

LA senyora Gertrudis—quan era jove i anava a la Bohèmia, li deien la Tuietes—, a força de penes i de treballs i de moures molt en els moments oportuns, havia lograt tirar endavant la seva botigueta de guanteria i ara, en els seus magnífics trenta cinc anys, vivia la vida tranquila i regalada dels nostres burgesos amb torra a Sant Gervasi.

Aquest dia, en Quimet Comes, un viatjant trem-pat con un ginjol, va anar a ensenyar-li el seu nou mostrari. Però la senyora Gertrudis no li volia fer

cap comanda.

—Es inútil que insisteixi, Comes; estic carregada de gèneres i no li faré cap nota.

—De debò em deixarà sortir d'aquí amb el desconsol de no poder-li apuntar res?

Era un trapella en Quimet Comes, i sempre parlava amb doble sentit. Però com que la senyora Gertrudis tampoc baixava de l'hort, assentant-se ben repapada a la cadira, li respongué:

—Apunti tant com vulgui, fillet, mentres no tiri.

—Bé, veritat que d'aquest model n'apunto una dotzenota?

—Per mi apunti el que vulgui, ja li he dit.

—No sigui dolenta, donya Gertrudis. Avui precisament és la primera visita que faig i vostè em farà començar malament la jornada. Perquè no em vol damanar res? Tant malament van els negocis?

—No és que vagin malament, però les contribucions s'ho menjen tot! Jo crec que acabaran treient-nos la camisa!

—Vol dir?

—Com li dic, Comes, com li dic!

—Doncs, escolti, donya Gertrudis: si això és cert, vol fer el favor de dir-me quin dia acostuma a venir el cobrador de les contribucions?

—I ara! Per què?

—Perquè m'agradaria veure com li treuen!

Vosaltres aneu badant, però en Quimet, amb les seves bromes mal intencionades, va lograr que donya Gertrudis li deixés apuntar una bona comanda aquell dia, i es diu que ara n'hi deixa apuntar una cada setmana per tenir-lo ben content.

Vanda Rheta.

UNA TARDA DE TRAFEC

LA minyona ho sentia i no ho entenia.

—Ha dit que li preparés el bany la senyoreta? — insistí la xicota per no fer una tonteria.

—Sí, dona, sí, el bany! Que no m'entens? Que parlo grec?

—No, no... ja l'havia entesa, ja, senyoreta... Però... No en ve ara dels banys?

—Sí, tota la tarda l'he passada a Sant Sebastià, però no he tingut ni un moment lliure per sortir de la caseta!

La minyona, com més hi pensa, menys ho enten.

Ben Hand Dhins

TRANGOL MATRIMONIAL

LA senyora Pepa i el senyor Vicens, surten a escàndol per dia. Qualsevol cosa és motiu suficient per a que s'arxi un aldarull de mil dimonis.

—Ira de bet! — deia aquest dia el senyor Vicens—. Que no tingués la sort de què abans que jo t'hagues fet proposicions algún altre imbècil!

—Ja me'n varen fer. I no un, no: a grapat!

—I per què no els hi deïas que sí?

—Oh, ja els hi vareig dir; però es veu que el més imbècil de tots eres tú, que després de dir-te que sí, com als altres, encare et vares casar!

Res, amb dones no hi volgueu raons, perquè sempre hi perdreu.

Vanda Rheta.

UN PETIT CONTRATEMPS

PASSEIJANT per la Rambla, en Brotons troba a n'en Miracle, que va tot capficat.

—I doncs, què et passa que fas aquesta cara de pomes agres? — li pregunta.

—Res, noi, un petit contratemps, que m'ha fet empipar. Figurat que la dona m'ha fugit amb un dependent.

—Reira! I d'això en dius un petit contratemps? Doncs de què en diries una desgràcia, tu?

—Home, la desgràcia seria si tornés!

P. i X. Hagrossa.

LA BONA ESCOLA

EN Safortesa té un fill empleat a la banca "Müller y Salom", que fa vuit dies va fer suspensió de pagaments.

—Com és — li diu un amic a n'en Safortesa — que permets que el teu noi continuï a can Müller i Salom, havent fet suspensió de pagaments?

—Tu diràs! Fins ara hi ha estat perdent el temps aprenent a fer negocis normals i aburrits, i ara que és el moment d'aprendre alguna cosa de profit, vols que el tregui?

Salaret.

EN EL JUTJAT

EL jutje. — La sogra de vostè, va morir en condicions molt anormals. La seva cunyada ha desaparegut sense que es pugui saber on és. La seva senyora va morir d'un atac fulminant. No li sembla un xic estrany tot això?

L'acusat. — Estrany? No ho cregui pas, senyor jutje. Sort que un té, vel-i-aquí!

Mulla Tinters.

Conte premiat en el número passat:

ACLARIMENT IMPOSSIBLE

—Jo no sé què ho fa, però aquests compassos de black-bottom, no m'entren de cap manera.

—Paciència, filla: ja veuràs com de mica en mica, t'aniran entrant.

MANERES DE DEMANAR

EN Ricardet Planas feia dies que s'havia ficat al cap una cosa però no trobava ocasió per posar-la en pràctica. Figureu-vos que s'havia proposat explicar la rondalla de l'amor a la nova mecanògrafa amb tots els pels i senyals. Però com que ell era el comptable de la casa i l'amo no els deixava mai sols, els seus desitjos i santes intencions no podien veure's complerts.

Però ja és sabut que tot arriba en aquest món, i vingué un dia que el principal hagué de sortir deixant sols els dos colominets. En Ricardet Planas, aprofità tan bella ocasió, i sense cap mena de preàmbul, s'assentà al costat de la mecanògrafa, li agafà la mà, i començà a resar-li una lletania d'amor.

—Vostè es el meu cel! Vostè és la meva única il·lusió! Jo per vostè seria capaç de qualsevol sacrifici...!

—I ara, Ricard! — exclamà ella tota digna i plena de castedat —. Que no es recorda que vostè ja és casat?

—Bé, sí, però això no té res que veure. Els seus ulls blaus se m'han clavats aquí, en mig del cor, i no em deixen viure sossegat. No menjo, no dormo. Em tornaré boig si em diu que no...!

—Es inútil que insisteixi, Ricard. Jo soc una noia honesta i li prego s'abstingui de parlar-me d'una manera tan ofensiva.

En Ricardet Planas callà un moment. Després, s'aixecà, es tragué el rellotge i digué fredament:

—Mira menuda: l'amo fa un quart que ha sortit. Ha anat a can Riudoms i abans de vint minuts tornarà a ésser aquí. Si la meva proposició t'interessa, no perdem temps amb tonteries. Contesta: sí o no?

I la dolça mecanògrafa, abaixant els ulls suspirà:

—Si tens aquesta manera tan delicada de demanar les coses, què haig de fer pobre de mí...!

I es deixà caure com una flor sense aigua en braços d'en Ricardet.

Fly Candor

—Però, encara no estàs cansat, avui, Manuel?

—No, noia no. Avui he pres EROTYL!...

Erotyl: és el producte magnífic per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

Impremta Lletana. - Bou de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

A Madrid es prepara un banquet d'homenatge a en Bartomeu Soler, autor de "Marcos Villan". Hi assistiran, entre altre personalitats, en Josep Francés, en Manolo Fontdevila, director del "Heraldo de Madrid", l'Albert Ghirardo, en Palacio Valdés, etc., etc.

Ho cel-lebrem per l'autor, a qui hem de fer constar no tenim el gust de conèixer personalment.

I ho sentim pels que fa dies van afirmar que en Soler no era bó ni per fregar-li's les sabates de "soirée".

LEGIM en un diari madrileny: "Parece ser que el uso de la cocaína invita a las mujeres a desnudarse en público.

Viena. — Hace pocos días, ante un teatro de Viena que abría sus puertas para la representación de la noche, una joven perteneciente a la alta sociedad austriaca se puso de pronto a despojarse de sus vestidos ante la multitud apiñada a la puerta, despojándose hasta de la camisa. Completamente desnuda, sólo con las medias de seda, se agarró a una de las lámparas del vestíbulo, anunciando que quería colgarse.

Los policías la hicieron descender de su percha, la cubrieron con sus capotes y la llevaron al hospital. Este caso de locura pasajera ha sido debido al uso de la cocaína.

PARIS. — Una escena parecida se ha desarrollado el otro día en París, en medio de la calle. Una joven se puso a quitarse el vestido y la camisa y a decir que estaba dispuesta para casarse con el Padre Eterno.

Se trata también de una cocainómana."

Com que les barcelonines van cada dia més curtes i aviat ensenyaran el melic, ens expliquem que a la nostra ciutat hi hagi tanta afició al vici pocalta i ximple d'aquesta droga.

Vici que amb molta inconsciència s'han cuidat de propagar uns quants noiets decadents que no estaban be del cap.

RETALLEM de "El Diluvió", que a estones, fa riure més que un ball de socis:

"Emigrar, entonces, embarcarse, ¿para qué? Que se embarquen los curas, los empleados, los toreros, los abogados, los señoritos, las bailarinas, los vagos de oficio. Que se embarquen y que naufraguen. Que se vayan y no vuelvan."

Escolti, senyor articulista: vol fer el favor de dir-me que seria de vostè el dia que els empleats, els advocats i els senyorets guillessin cap a Amèrica i naufraguessin? Qui compraria els seus llibres i llegiria els seus articles?

I les ballarines, a qui vostè ha dedicat la mar d'el·logis en un llibre?

Perquè l'article en qüestió astorats ens ha deixat quan la firma hem vist al peu, de don Angel Samblancat.

SALUDIN, senyor, que en Chevalier arriba!

El gran "chansonnier" francès se-rà aquí dissapte i es presentarà davant del públic del "Nou".

Crec que faràn calderada perquè l'immens Chevalier entre els artistes de moda es pot dir és el milloret.

LA nova revista del "Còmic" portarà per títol "Eureka".

Que vol dir, si la memòria no ens és infidel: "Això és".

Ja que en Sugrañes empaïta ara als grecs i cerca els títols de les se-

EP!... EP!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL. — ESPALTER, 6**

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

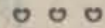
ves revistes en els mots del inventor de la famosa palanca, anem a proposar-li un altre títol per la propera revista que escrigui.

Aquest títol és, a la vegada, suggestiu, futurista, sonor, clar, curt, expressiu i astracanesc.

Aquest títol és: "A".

Que significa, mentre no em demostrin el contrari: "El principi d'Arquimedes".

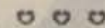
Perdona aquesta brometa, Manolo, que t'hem gastat, i que al fer "Eureka", diguis: —Aquest cop, l'he encertat!

COM esperavem, "Un milionari del Putxet" va ésser un éxit.

La gent, que havia rigut, s'hi va entregar i va picar de mans com si fossim vint anys enrera i parlés en Lacandru.

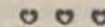
Que duri moltes setmanes al cartell l'obra en qüestió i sovint es repeteixin obres de tan bon humor.

AL "Royal" ha debutat la Ideal Pellin, que és una senyora molt simpàtica i de la que conservem excel·lents records.

Molts cops, quan erem joves — això passava abans de que esclatés la guerra europea — ens havia fet posar malament i correr cap a gastar vuit rals amb una dama que es volgués posar bé.

Però la Ideal Pellin, malgrat el temps que ha passat, encara s'aguanta ferma per fer fer un disbarat.

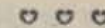

CINC milions pel qui s'hi trovi", es titola la nova obra estrenada al "Espanyol".

Es un vodevil amb molta gràcia, que honra als autors que l'han escrit.

Té xistos enginyosos, situacions còmiques, trucs inesperats i la gràcia per camions sencers.

Tant, que creiem que en Santpere té "cinc milions" per molt temps, però cinc milions autèntics, no cinc milions marcs-paper.

EL senyor Artís, impressor i autor dramàtic, ha tingut un acudit amb "Els cinc sentits".

I, naturalment, amb l'aventatge de que l'obra l'ha posada en escena la companyia que dirigeix en Montero, l'èxit ha sigut definitiu.

Cada dia tenen ple, i els que van a "Novetats" surten dient que de l'obra han quedat entussiasmats.

L'afarta pobres.

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda
de gomes higieniques de las mi-
llors marques «Sense rival»

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or Meublee

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la ma-
ravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia
sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el
éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9

BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos
seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—Què et sembla Mulei, aquesta esclava europea?
—Que la penetració pacífica es un fet, ja t'ho diré.